

POSTANOWIENIE

Dnia 18 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

na posiedzeniu w trybie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 września 2013r.
w sprawie M. M.,
zażalenia wniesionego przez skazanego,
na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego [...] z
dnia 27 czerwca 2013r., o odmowie przyjęcia osobistego wniosku skazanego o
wznowienie postępowania w sprawie o sygn. II K .../12 Sądu Rejonowego w G.,
prawomocnie zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego w L. z dnia 11
października 2012r.,

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono skazanemu przyjęcia jego osobistego wniosku o wznowienie postępowania z uwagi na to, że nie został on sporządzony i podpisany przez adwokata. Zażalenie na to zarządzenie wywiódł w ustawowym terminie M. M., kwestionując istnienie przymusu adwokackiego w postępowaniu o wznowienie postępowania. Podał, że użyty w art. 545 § 2 k.p.k. zwrot „powinien być” nie daje jeszcze podstaw do traktowania opisanej w tym przepisie instytucji jako mającej charakter obligatoryjny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie M. M. należało uznać za bezzasadne. Zgodnie z art. 545 § 2 k.p.k., wniosek o wznowienie postępowania, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego. Prawidłowa wykładnia tego przepisu nie budzi jakichkolwiek wątpliwości. Użyte sformułowanie „powinien być”, wbrew twierdzeniom skarżącego, w kontekście brzmienia całego pierwszego zdania art. 545 § 2 k.p.k., należy rozumieć jako bezwzględną konieczność realizacji nakazu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania przez adwokata lub radcę prawnego. Prezentowane stanowisko znajduje pełne potwierdzenie w ugruntowanym orzecznictwie oraz doktrynie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 kwietnia 2013r., sygn. II KZ 10/13, nr LEX 1300028; z dnia 13 września 2012r., sygn. III KZ 67/12, nr LEX 1220908; z dnia 24 listopada 2010r., sygn. IV KZ 68/10, nr LEX 843925; T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Zakamycze 2008, s. 1153). Twierdzenie skarżącego, który wyjąwszy z kontekstu przepisu jeden zwrot, próbuje wykazać całkowicie odmienne jego znaczenie, wypadało uznać za całkowicie bezzasadne i pozbawione jakichkolwiek podstaw.

W niniejszej sprawie zwrócić należy także uwagę, że zaskarżone zarządzenie zostało wydane po przeprowadzeniu czynności procesowych, polegających na wyznaczeniu skazanemu obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania, opracowaniu przez tego obrońcę opinii o braku podstaw do złożenia wniosku oraz wezwaniu skazanego do usunięcia, w trybie art. 120 § 1 k.p.k., braku formalnego wniosku przez podpisanie pisma przez adwokata. Skarżący w toku tych czynności nie podważał ich przebiegu i nie kwestionował również stanowiska obrońcy co do braku podstaw do sporządzenia *in concreto* wniosku o wznowienie postępowania.

Dlatego orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.